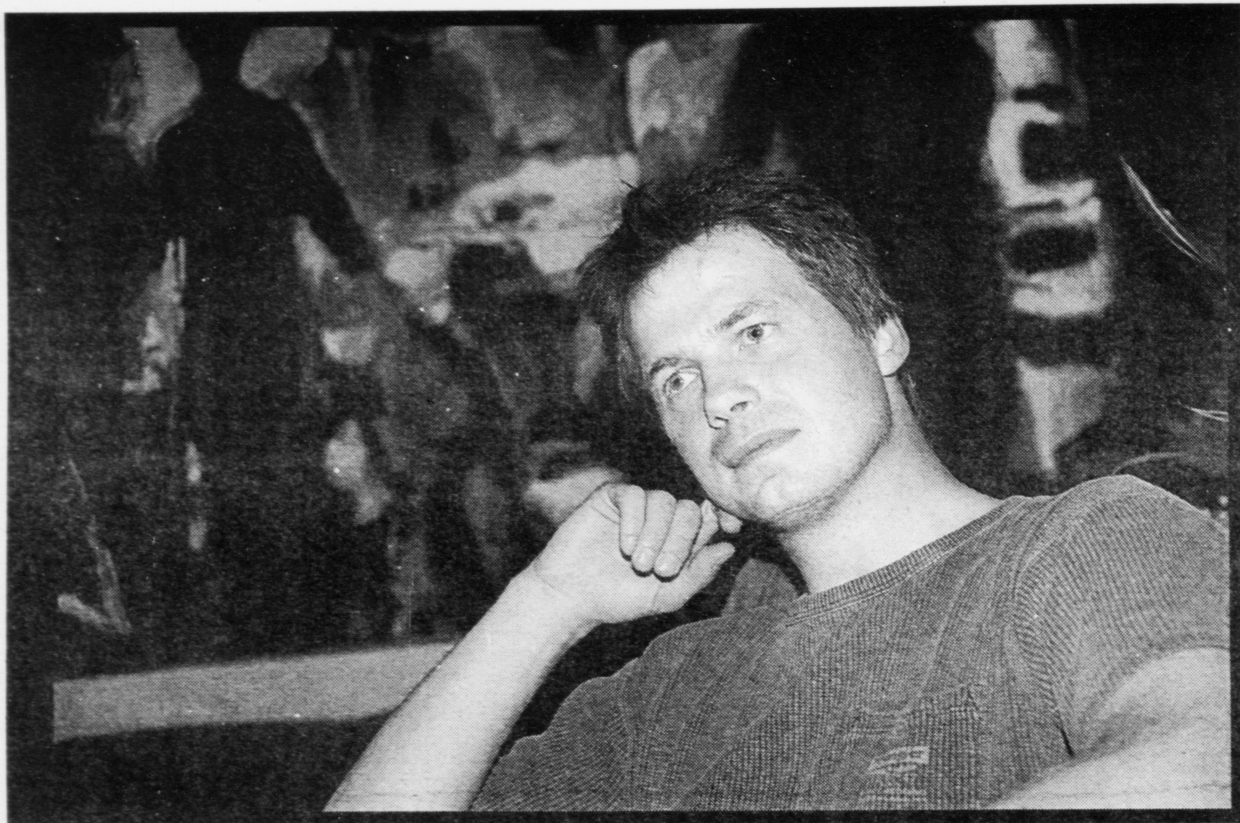

Frá tí stóra til tað smáa

Steintór Rasmussen er sannur meistari til at smíða sangir. Fyrr vóru tað tey stóru evnini, sum upptóku hann, men á nýggju fløguni hjá honum er tað mest gerandislívið, sum verður lýst

Stóri málningurin, sum Hans Jacob Glerfoss hevur málað, starir út í hugnaligu stovuna. Hann ímyndar fólk í veistulag og fyllir tað mesta av einum vegg. Litirnir eru hvørt um annað sterkir og kámir, og fólkini kundu eins væl verið eg og tú.

Øðrumegin málningin stendur ein kassagittar og hinumegin eitt klaver, og tað gevur greið boð um, at tónleikur og list hava góðar treytir í húsunum.

Steintór Rasmussen kemur úr køkinum við eini kaffikannu og tveimum koppum. Hann dregur eina esku við sjokulátu úr einum skápi, og so er tíðin stillað og fólknið sett.

Steintór Rasmussen er maðurin aftanfyrir nógvir kendar sangir, síðani hann sum 17 ára gamal kom við fyrstu yrkingunum og fyrstu lögnum. Hann gekk tá á HF-skúlanum í Klaksvík.

Saman við Nolsøe-brøðrunum, Eyðun og Rana, hevur hann verið drívmeigin í helst best umtókta føroyska bólknum nakrantíð, Frændur. Í 80'unum ráddu teir við einum hitti eftir øðrum, og sangir sum Føroyar,

Eros, og 80'ini eru vordnir fólkaogn.

Og nú hann júst er vordin 38 ár, er hann aftur fløguaktuellur við Millum Frændur, sum meira ella minni kann kallast eitt solo-projekt hjá honum. Fløgan, sum kallast Kærleikans Vallaraheim, er upptikin í nýggjum studio í Klaksvík, sum Steintór sjálvur hevur tikið stig til.

Meira yrkjari enn nakað annað

Steintór Rasmussen hevur gjørt nógv framúr góð lög, men hann hevur eisini skarað fram úr, tá orð skulu setast til lögini.

Og sjálvur leggur hann eisini størstan dentin á orðini.

– Eg meti meg meira vera

ein yrkjara enn lagsmið og sangara, og leggi stóran dent á, at orðini eru í lagi, tá eg gevi eina fløgu út, sigur hann.

– Tað er altíð okkurt, sum tú kundi ynskt tær øðrvisi við sjálvum tónleikinum, tá fløgan er komin út. Og í dag ber tað eisini til at fara afturum aftur, broyta okkurt í tónleikinum, leggja hann øðrvisi til rættis, ella spæla inn av nýggjum. Men tað ber ikki til at broyta orðini, tey standa eftir.

Í dag er stóðan ofta tann øvugta, orðini hava ikki sama tyding sum tónleikurin, men eru bara ifylla. Her hava teir í Frændur altíð staðið fyrir seg, við góðum og ofta nýskapandi yrkingum.

Tú yrkja vilt um menniskju
sum liva heyst og vár
Mála tína árstíðir og skriva tíni ár
Brenna teg av sólini kyssa regnið vátt
Lita morgunroðan og yrkja út á nátt

Steintór Rasmussen, »Málningur Yrkjarans«

Djarvari sum ungur

Síðani hann var 17-ára gamal, hevur Steintór Rasmussen gjørt sangir, og eftir 20 ár eru teir vordnir nógvir og ymskir.

– Tú tú ert ungur, hevur tú meira uppá hjartað og ert djarvari, soleiðis er tað bara. Tað hendir so nógv í ungdomsárunum, hvør dagur er á tambi við livi og lærdómi, og tað er nógv at skriva og yrkja um. Tú hevur sterkar kenslur, ert sera glaður og øðiliga keddur, og tá tað kemur við í sangir, kann tað ofta fanga væl.

– Tú tú verður eitt sindur eldri, grundar tú meira yvir tingini, og tú leggur kanska eisini bond á teg. Hvat skalt tú siga og hvat skalt tú ikki siga. Hvørji fyrilit skalt tú taka fyrir tær og familjuni. Tað verður meira spekulativt at skriva sangir, og teir koma kanska ikki so beinleiðis frá hjartanum, sum tá tú ert ungur.

Men sjálvt um broyting er farin fram í sangnum hjá Steintór, hava teir bæði fyrr og nú kunnað fangað føroysku oyruni.

– At skriva sangir er í grundini eitt handverk, men tú kanst ikki uttan víðari

bara finna sangirnar inni í tær sjálvum. Tú ert noyddur at fara út og uppliva okkurt, mæta fólki og tosa við tey. Tað er haðani tann veruligi íblásturin kemur, heldur Steintór.

Ávirkaður av tíðini

Fyrsta útgávan hjá Frændur kom í 1984, og nógv av evnunum, sum vórðu viðgjörd á tí plátuni, liggja langt frá tí, sum Steintór í dag skrivar um.

– Tú verður ávirkaður av tíðini, sum tú livir í. Fyrsta útgávan hjá okkum, var merkt av, at tað var ein tíð, har tað snúði seg nógv um stöðuna í heiminum, um eystur og vestur, friðargongur vóru um alt Europa, og kjakast var nógv um Mjerkadal. Mótsetningarvir vóru so stórir, at tað læt seg næstan ikki gera at verða mitt ímillum, tú vart antin høgravendur ella vinstravendur.

– Í dag er stöðan nógv øðrvisi. Øll fólk eru næstan vordin eins, og tað er í grundini eitt sindur ræðandi. Tað er eingin sum kjakast í bløðunum um tey stóru evnini, tað snýr seg meira um undirhald.

Steintór Rasmussen er ikki keddur av, at hann tók lut í kjakinum og »striðnum«, sum var í 80'unum millum vinstra og høgra.

– Tvørturímóti, eg eri glaður fyrir at eg luttók. Eg hevði eina turkatrúgv uppá, at heimurin kundi broytast til tað betra, og eg haldi vit hava skyldu at virka fyrir mannarættindum, hugsjónarligum frælsi og sømiligum korum.

– Í dag er tað ofta smáting, sum kunnu øsa fólk. Onkur sjónvarpssending verður tikin av skránni ella onkur fíftíðsdystur verður ikki vistur. Onkursvegna er tað ein passivitetur, sum vit merkja, eftir at vit í nøkur ár eru undirdríkt av inntrykkum úr útvarpi, sjónvarpi og nú av internetinum. Og kanska er tað ein áðan av, at fólk halda, at tey kunnu ikki gera nakað við stöðuna.

Hvar eru hinir báðir

Vælkendu donsku skemtarnir Linie 3 høvdu fyrir nøkrum árum síðani eitt show, sum teir kallaðu „Hvor er de to andre“. Tað snúði seg um umfatnina hjá fólki av, at teir triggir